Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

3 юни 2013 година*

„Марка на Общността — Заявка за словна марка на Общността „NEO“ — Абсолютни основания за отказ — Липса на отличителен характер — Член 7, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009 — Описателен характер — Член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 — Обхват на проверката, която трябва да извърши апелативният състав — Проверка по същество, обусловена от допустимостта на жалбата — Член 59 и член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009 — Задължение за мотивиране — Член 75 от Регламент № 207/2009 — Служебна проверка на фактите — Член 76 от Регламент № 207/2009“

По дело T-236/12

Airbus SAS, установено в Blagnac (Франция), за което се явяват G. Würtenberger и R. Kunze, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н O. Mondéjar Ortuño, в качеството на представител,

ответник,

с предмет жалба срещу решението на първи апелативен състав на СХВП от 23 февруари 2012 г. (преписка R 1387/2011-1) относно заявка за регистрация на словния знак „NEO“ като марка на Общността,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: г-н O. Czúcz (докладчик), председател, г-жа I. Labucka и г-н D. Gratsias, съдии,

секретар: г-жа T. Weiler, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 29 май 2012 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 28 септември 2012 г.,

след съдебното заседание от 12 март 2013 г.

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 23 декември 2010 г. жалбоподателят Airbus SAS подава заявка за регистрация на марка на Общността до Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „NEO“.

3 Стоките и услугите, чиято регистрация се иска, спадат към класове 7, 12 и 39 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., и съответстват, за всеки от посочените класове, на следното описание:

— клас 7: „Двигатели на летателни апарати; машини и машинни инструменти, по-специално за производство и ремонт на двигатели на летателни апарати; двигатели (с изключение на такива за сухопътни превозни средства); съединителни елементи и трансмисионни предавки (с изключение на такива за сухопътни превозни средства); турбини, с изключение на такива за сухопътни превозни средства; (спомагателни) силови установки; части и съединителни елементи за горепосочените стоки“,

— клас 12: „Превозни средства; апарати за придвижване по земя, въздух, вода или железни пътища; въздухоплавателни средства; космически превозни средства; спътници; ракети за космически превозни средства; въздушни балони; въздухоплавателни конструкции; въздухоплавателни апарати, машини и апарати; витла; военни превозни средства за транспортиране, по-специално по въздушен път; части и съединителни елементи за горепосочените стоки“,

— клас 39: „Транспорт; въздушен транспорт; складиране на летателни апарати и части за летателни апарати; възстановяване и рециклиране на летателни апарати и части за летателни апарати; първоначално и повторно сертифициране на превозни средства; летателни изпитания; управление на въздухоплавателния трафик; услуги за летателна безопасност; услуги по експлоатиране на летища; услуги по презареждане на гориво на превозни средства; услуги по презареждане на гориво при полет“.

4 С писмо от 10 май 2011 г. СХВП уведомява жалбоподателя за решението си, че съгласно член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 марката не може да бъде регистрирана за посочените в заявката стоки, спадащи към класове 7 и 12. Регистрацията обаче е разрешена за услугите, спадащи към клас 39.

5 На 6 юли 2011 г. жалбоподателят подава жалба срещу това решение пред СХВП с искане то да се отмени в неговата цялост.

6 С решение от 23 февруари 2012 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) първи апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата.

7 Като начало апелативният състав отбелязва, че съгласно член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009 е компетентен по своя инициатива отново да разгледа заявката с оглед на всички абсолютни основания за отказ, посочени в член 7 от Регламента, без изобщо да е ограничен от становището на проверителя. От това апелативният състав прави извод, че има правомощието да я разгледа отново и в частта за услугите, чиято регистрация е допусната от проверителя.

8 Апелативният състав най-напред разглежда жалбата от гледна точка на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009. В това отношение той посочва, че в настоящия случай стоките и услугите са предназначени както за широката общественост, така и за специалисти. Според него, предвид естеството на стоките и услугите, потребителят проявява повишено внимание. Апелативният състав също така смята, че по дефиниция специализираните потребители проявяват повишено внимание.

9 По-нататък апелативният състав констатира, че спорният знак се състои от представката „neo“, която означава „нов“ поне на шест езика на Европейския съюз: английски, френски, немски, гръцки, испански и португалски. Според него фактът, че словният елемент „neo“ никъде не фигурира самостоятелно и винаги е използван като представка, не променя този извод. Всъщност според апелативния състав, за разлика от други представки, думата „neo“ има ясно и конкретно значение. На следващо място, съществувала отделна дума „neo“, която означавала „нов“ на новогръцки. Апелативният състав също така констатира, че на горепосочените езици съответният потребител би заключил, че думата „neo“ навежда на нещо ново, модерно или съответстващо на последните технологични разработки. Следователно въпросният знак имал просто хвалебствен елемент и целял да изтъкне положителните качества на стоките и услугите, обхванати от заявената марка.

10 Апелативният състав заключава, че в съзнанието на съответните потребители със знака NEO може да се означи основна и желателна характеристика на стоките и услугите, чиято регистрация се иска. В това отношение според апелативния състав новостта на стоките или услугите или осъвременяването им с помощта на последните технологични норми е качество, което привлича съответните потребители, независимо дали става въпрос за специалисти или за широката общественост.

11 Апелативният състав по-нататък разглежда жалбата от гледна точка на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. В това отношение той отбелязва, че думата „neo“ е родово понятие и се използва в различни случаи като дума с хвалебствен или рекламен елемент, навеждаща на нещо ново или съответстващо на последните технологични разработки. Според него нищо не отклонява съответния потребител от обичайния смисъл на разглежданата дума. Следователно в думата „neo“ нямало нищо, което извън основното ѝ хвалебствено или рекламно послание да позволява на съответните потребители да я запомнят лесно и моментално като отличителна марка за засегнатите стоки и услуги. Апелативният състав заключава, че съответните потребители няма да възприемат заявената марка като указваща произхода на всички обхванати от нея стоки.

12 На последно място, според апелативния състав заявената марка не може да бъде регистрирана, по простата причина че е възможно СХВП да е приела знаци, които жалбоподателят счита за сходни.

13 Ето защо апелативният състав заключава, че заявената марка изобщо е лишена от отличителен характер, позволяващ да бъдат отличени стоките и услугите, чиято регистрация се иска, по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, и че следователно правилно „проверителят е отказал регистрацията на спорната марка“.

Искания на страните

14 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

15 СХВП моли Общия съд:

— да отхвърли изцяло жалбата за отмяна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

16 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири правни основания, изведени, на първо място, от нарушение на член 64, параграф 1 и на член 59 от Регламент № 207/2009, на второ място, от нарушение на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, на трето място, от нарушение на член 75 от Регламент № 207/2009, и на четвърто място, от нарушение на член 76 от Регламент № 207/2009.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 64, параграф 1 и на член 59 от Регламент № 207/2009

17 С първото правно основание жалбоподателят твърди, че като е разгледал отново заявката за регистрация на марка на Общността в частта за услугите от клас 39, чиято регистрация е разрешена от проверителя, апелативният състав е нарушил член 64, параграф 1 и член 59 от Регламент № 207/2009.

18 СХВП оспорва доводите на жалбоподателя и посочва, че апелативният състав е действал правилно, в съответствие с разпоредбите на Регламент № 207/2009 и съдебната практика.

19 Следва да се приеме за установено, че настоящото правно основание поставя въпроса за компетентността на апелативен състав на СХВП — сезиран с жалба, която е подадена от заявителя на марката срещу решението на проверителя — да разгледа спорната заявка за регистрация на марка на Общността с оглед на абсолютните основания за отказ за всички посочени в тази заявка стоки и услуги, когато проверителят, макар да е разрешил регистрацията за услугите, е решил да откаже регистрацията за стоките, а жалбоподателят е поискал от апелативния състав изцяло да отмени обжалваното решение.

20 В това отношение апелативният състав е приел, че по силата на член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009 е компетентен по своя инициатива отново да разгледа заявката за регистрация на марка на Общността за посочените в тази заявка стоки и услуги с оглед на всички абсолютни основания за отказ, залегнали в член 7 от Регламент № 207/2009, макар проверителят да е разрешил регистрацията за услугите, посочени в заявката.

21 Налага се изводът, че съгласно член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009 след разглеждането на жалбата по същество апелативният състав се произнася по нея и когато прави това, той може да упражни правомощията на органа, който е взел обжалваното решение. От посочената разпоредба следва, че поради действието на жалбата срещу решение на проверителя, с което се отказва регистрация, апелативният състав може да извърши нова, пълна проверка по същество на заявката за регистрация — както от правна, така и от фактическа страна, т.е. в случая да се произнесе сам по заявката, като я отхвърли или я уважи и така потвърди или отмени обжалваното решение (вж. по аналогия Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul, C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точки 56 и 57).

22 Това правомощие да се извърши нова, пълна проверка по същество на заявката за регистрация както от правна, така и от фактическа страна, обаче е обусловено от допустимостта на жалбата пред апелативния състав (вж. по аналогия Определение на Съда от 2 март 2011 г. по дело Claro/СХВП, C-349/10 P, непубликувано в Сборника, точка 44).

23 В това отношение обаче в член 59, първо изречение от Регламент № 207/2009 се уточнява, че „[в]сяка страна в производство, което е приключило с решение, може да обжалва това решение, доколкото то не удовлетворява претенциите ѝ“. От цитираната разпоредба следва, че страните в производство пред СХВП могат да обжалват пред апелативния състав решението, прието от долустоящия орган, само доколкото с това решение са отхвърлени техните претенции или искания. Обратно, ако с решението на долустоящия орган са уважени претенциите на някоя от страните, същата няма право да подаде жалба пред апелативния състав (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 декември 2011 г. по дело Völkl/СХВП — Marker Völkl (VÖLKL), T-504/09, Сборник, стр. II-8179, точка 55 и цитираната съдебна практика).

24 От член 59, първо изречение от Регламент № 207/2009 следва, че когато, както в настоящия случай, проверителят е отхвърлил заявка за регистрация на марка на Общността само за посочените в тази заявка стоки, като същевременно е разрешил регистрацията за посочените в заявката услуги, предмет на жалбата, подадена от заявителя на марката пред апелативния състав, може да бъде единствено отказът на проверителя да разреши регистрацията на стоките, посочени в заявката. За сметка на това разрешението на проверителя да регистрира тази марка за услугите не може да бъде предмет на жалба, подадена от посочения заявител пред апелативния състав.

25 Ето защо, макар в настоящия случай жалбоподателят да е подал жалба пред апелативния състав за цялостна отмяна на решението на проверителя, по силата на член 59, първо изречение от Регламент № 207/2009 апелативният състав е бил сезиран редовно само доколкото долустоящият орган е отхвърлил претенциите на жалбоподателя.

26 Следователно апелативният състав е надхвърлил пределите на компетентността си, определена в член 64, параграф 1 от Регламент № 207/2009 във връзка с член 59, първо изречение от същия регламент, тъй като по своя инициатива е разгледал отново заявката за регистрация на марка на Общността за посочените в тази заявка услуги с оглед на абсолютните основания за отказ, залегнали в член 7 от Регламент № 207/2009, и тъй като е констатирал, че заявената марка изобщо е лишена от отличителен характер, позволяващ да бъдат отличени тези услуги по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от същия регламент.

27 Следователно обжалваното решение трябва да бъде отменено в частта, в която марката, чиято регистрация се иска, е обявена за описателна и за изобщо лишена от отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, що се отнася до услугите, спадащи към клас 39, чиято регистрация е разрешена от проверителя.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 7, параграф l, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009

28 Според жалбоподателя апелативният състав не е доказал, че представката „neo“, взета самостоятелно, има ясно и конкретно значение, което моментално може да бъде разпознато от съответните професионални среди. Нещо повече, ако бил отчетен фактът, че съответните професионални среди ще срещнат марката „NEO“ в „заявената форма“, т.е. с главни букви, използвана като лозунг и без да е свързана с какъвто и да било (текстуален) контекст, например върху корпуса на самолет, всъщност никой нямало как да отрече, че същата марка ще се счита за указание за произход, което има отличителен характер.

29 Според СХВП жалбоподателят не е доказал, че гръцките потребители не биха възприели думата „neo“ като дума с описателно и неотличително значение, що се отнася до съответните стоки и услуги. Както било посочено в точка 25 от обжалваното решение, на гръцки съществувала отделна дума „neo“, която означавала „нов“. Логично било да се предположи, че сред съответните потребители най-малкото гръцките потребители веднага биха възприели тази дума като дума с пряко описателен и хвалебствен смисъл, а именно че разглежданите стоки и услуги са нови. Доводите на жалбоподателя относно евентуалното изписване на думата „neo“ с главни букви или нейната употребя в специфични случаи не можели да променят впечатлението на потребителите, когато видят тази дума.

30 Необходимо е да се отбележи, че доколкото от анализа на първото правно основание следва, че обжалваното решение трябва да се отмени поради нарушение на член 64, параграф 1 във връзка с член 59 от Регламент № 207/2009 в частта, в която заявената марка е обявена за изобщо лишена от отличителен характер за услугите, чиято регистрация е разрешена от проверителя, настоящото правно основание, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, следва да се разгледа само с оглед на стоките, чиято регистрация проверителят е отказал.

31 Що се отнася, на първо място, до оплакването, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, следва да се напомни, че съгласно член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 се отказва регистрацията на марките, които се състоят предимно от знаци или от означения, които могат да служат в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или момента на производство на стоките или на предоставянето на услуга, или други характерни техни особености.

32 За да попадне даден знак в обхвата на забраната, закрепена в член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, той трябва да има достатъчно пряка и конкретна връзка с разглежданите стоки или услуги, която да дава възможност на съответните потребители да получат незабавно и без други разсъждения описание на разглежданите стоки и услуги или на някоя от техните характерни особености. В това отношение следва да се уточни, че избраното от законодателя понятие „характерна особеност“ подчертава обстоятелството, че визирани от посочената разпоредба са само знаците, които служат за обозначаване на свойство, лесно разпознаваемо от заинтересования кръг от потребители, на стоките или услугите, за които се иска регистрация. Следователно регистрацията на знак може да бъде отказана на основание член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 само ако е логично да се приеме, че той действително ще бъде възприет от заинтересования кръг от потребители като описание на някоя от тези характерни особености (вж. Решение на Общия съд от 24 април 2012 г. по дело Leifheit/СХВП (EcoPerfect), T-328/11, точка 16 и цитираната съдебна практика).

33 Като забранява регистрацията като марка на Общността на такива знаци или означения, член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 преследва цел от общ интерес, която изисква знаците или означенията, описващи характерните особености на стоки или услуги, за които се иска регистрация, да могат да се използват свободно от всички. Следователно тази разпоредба не допуска такива знаци или означения да бъдат запазени на основание на тяхната регистрация като марка само за едно предприятие (вж. Решение на Общия съд от 10 февруари 2010 г. по дело O2 (Germany)/СХВП (Homezone), T-344/07, Сборник, стр. II-153, точка 20 и цитираната съдебна практика).

34 Освен това от член 7, параграф 2 от Регламент № 209/2007 следва, че регистрацията на знак се отказва, когато той има описателен характер или няма отличителен характер на езика на една държава членка, въпреки че може да бъде регистриран в друга държава членка (вж. Решение на Общия съд от 23 ноември 2011 г. по дело Geemarc Telecom/СХВП — Audioline (AMPLIDECT), T-59/10, непубликувано в Сборника, точка 24 и цитираната съдебна практика).

35 В случая се налага изводът, че в точка 24 от обжалваното решение апелативният състав правилно е приел, че стоките, посочени в заявката за регистрация на разглежданата марка, са предназначени както за широката общественост, така и за специалисти, и че съответните потребители ще проявят повишено внимание

36 Жалбоподателят не оспорва, че думата „neo“ е отделна дума на новогръцки и означава „нов“ на този език, както посочва апелативният състав в точка 25 от обжалваното решение.

37 Що се отнася до използването на знака „NEO“ на новогръцки за стоките, обхванати от заявката за регистрация, следва да се приеме, че както констатира апелативният състав в точка 26 от обжалваното решение, от самата дума съответният потребител би заключил без сложни разсъждения, че тя навежда на нещо ново, модерно или съответстващо на последните технологични разработки и че на въпросния език този знак има просто хвалебствен елемент и цели да изтъкне положителните качества на стоките, обхванати от заявката за регистрация. Всъщност при излагането на тези съображения апелативният състав се основава на факти, които произтичат от практическия опит, придобит по принцип при пускането на пазара на стоки, и е имал правото да постъпи по този начин (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 декември 2011 г. по дело Vuitton Malletier/СХВП — Friis Group International (изображение на заключващо устройство), T-237/10, непубликувано в Сборника, точка 49).

38 В това отношение е без значение обстоятелството, че съответните потребители проявяват повишено внимание.

39 Както правилно отбелязва СХВП, в това отношение е без значение и обстоятелството, че знакът, чиято регистрация се иска, е изписан с главни букви и трябва да бъде използван като лозунг. Следва да се напомни, че съгласно практиката на Общия съд словната марка е марка, която се състои изключително от букви, думи или съчетание от думи, изписани с нормален печатен шрифт, без специален графичен елемент. Защитата, която произтича от регистрацията на словната марка, се отнася до посочената дума в заявката за регистрация, а не до графичните или стилистичните особености, които тази марка евентуално би могла да придобие (вж. Решение на Общия съд от 22 май 2008 г. по дело Radio Regenbogen Hörfunk in Baden/СХВП (RadioCom), T-254/06, непубликувано в Сборника, точка 43 и цитираната съдебна практика). Предвид тези съображения следва да се отхвърлят като необосновани доводите на жалбоподателя, изведени от изписването на думата „neo“ с главни букви и използването ѝ като лозунг.

40 С оглед на предходното се налага изводът, че що се отнася до стоките, обхванати от заявката за регистрация, апелативният състав правилно е приел, че от гледна точка на съответните потребители, владеещи новогръцки, знакът „NEO“ е описателен. Доколкото констатацията, че марката, чиято регистрация се иска, има описателен характер в част от Съюза, е достатъчно основание да се откаже регистрацията ѝ съгласно член 7, параграф 1, буква в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, не е необходимо произнасяне по евентуалния описателен характер на знака за разглежданите стоки на другите езици, посочени в обжалваното решение.

41 Ето защо следва да се отхвърли оплакването, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

42 На второ място, що се отнася до оплакването, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква б) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, следва да се напомни, че приложното поле на член 7, параграф 1, буква б) и на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 се припокрива в известна степен, доколкото описателните знаци, посочени в член 7, параграф 1, буква в) от същия регламент, също така нямат отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от цитирания регламент. Последната разпоредба се отличава от първата по това, че обхваща всички хипотези, при които даден знак не е в състояние да отграничи стоките

или услугите на едно предприятие от тези на други предприятия (Решение на Съда от 10 март 2011 г. по дело Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, C-51/10 P, Сборник, стр. I-1541, точки 46 и 47).

43 В настоящия случай апелативният състав обосновава извода си, че марката, чиято регистрация се иска, няма отличителен характер, с описателния характер на разглеждания знак, като в точка 34 от обжалваното решение констатира, че думата „neo“ е родово понятие и се използва в различни случаи като дума с хвалебствен или рекламен елемент, навеждаща на нещо ново или съответстващо на последните технологични разработки, и че нищо не отклонява съответния потребител от обичайния смисъл на разглежданата дума.

44 Както бе посочено в точка 40 по-горе, знакът „NEO“ следва да се квалифицира като описателен по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 от гледна точка на съответните потребители, владеещи новогръцки, за обхванатите от заявката за регистрация стоки. Съгласно цитираната по-горе в точка 42 съдебна практика самата констатация, че знакът „NEO“ има описателен характер, е достатъчна, за да се смята, че той е лишен и от отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, що се отнася до стоките, обхванати от заявката за регистрация на новогръцки, и от гледна точка на съответните потребители.

45 Доколкото липсата на отличителен характер на марката, чиято регистрация се иска, в част от Съюза, е достатъчно основание да се откаже регистрацията съгласно член 7, параграф 1, буква б) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, не е необходимо произнасяне по евентуалния ѝ отличителен характер на другите езици, посочени в обжалваното решение

46 Ето защо апелативният състав е можел да направи извод, без да допусне грешка при прилагането на правото, че знакът „NEO“ изобщо няма отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 за стоките, обхванати от заявката за регистрация.

47 Поради това второто правно основание следва да се отхвърли като неоснователно.

По третото правно основание, изведено от нарушение на член 75 от Регламент № 207/2009

48 С третото правно основание жалбоподателят твърди, че апелативният състав е нарушил член 75 от Регламент № 207/2009, тъй като е пренебрегнал предходната практика по регистрация на СХВП и на националните служби на държавите — членки на Съюза, и не е отчел решенията на СХВП, разглеждащи марката „NEO“. Според жалбоподателя апелативният състав е издал решение, което противоречи на практиката на СХВП, без да изложи обективни и изчерпателни мотиви в подкрепа на различното си становище. Жалбоподателят смята, че като не отчел регистрациите на марката „NEO“ в държавите — членки на Съюза, апелативният състав нарушил правото му на изслушване и задължението си да мотивира подробно решението. Освен това доводът на апелативния състав, че представката „neo“ означава „нов“ на поне шест езика на Съюза, не отговарял на изискванията по член 75 от Регламент № 207/2009. Според жалбоподателя доводът е твърде неясен, поради което той не може да определи смисъла на мотивите за отказ. За сметка на това от него се изисквало да знае за кои държави членки по-специално апелативният състав счита, че отказът се прилага, предвид факта, че жалбоподателят можел да поиска да преобразува заявката си за регистрация на марка на Общността в национални заявки.

49 СХВП оспорва доводите на жалбоподателя и посочва, че апелативният състав не е обвързан нито от предходната ѝ практика, нито от практиката на националните служби, и че апелативният състав правилно е изложил мотивите си в това отношение. СХВП също така

подчертава, че съгласно член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 параграф 1 от цитираната разпоредба се прилага, независимо че основанията за отказ съществуват само в една част на Съюза. В настоящия случай апелативният състав посочил поне шест езика, на които марката била описателна. СХВП освен това посочва, че предвидената в Регламент № 207/2009 процедура по преобразуване е просто възможност за заявителя на марката и че следователно оплакването, изведено от невъзможността да се определи териториалният обхват на отказа с оглед на евентуалното искане за преобразуване, се отнася само до бъдещо и несигурно правно положение. Жалбоподателят обаче не можел да се позовава на бъдещи и несигурни положения, за да обоснове интереса си да иска отмяната на обжалвания акт.

50 Що се отнася, на първо място, до доводите, изведени от неспазване на практиката на СХВП по вземане на решение, следва да се напомни, че СХВП е длъжна да упражнява правомощията си в съответствие с общите принципи на правото на Съюза. С оглед на принципите на равно третиране и на добра администрация СХВП трябва да вземе предвид постановените решения по подобни заявки и с особено внимание да разгледа въпроса дали трябва или не да се произнесе по същия начин. При прилагането на тези принципи обаче трябва да се спазва принципът на законосъобразност. Следователно лицето, което заявява регистрацията на даден знак като марка, не би могло да се позовава в своя полза на евентуално допусната нередност по отношение на друго лице, за да бъде постановено идентично решение. Наред с това по съображения за правна сигурност, и по-точно за добра администрация, проверката на всяка заявка за регистрация трябва да бъде стриктна и пълна, за да се избегне неправомерната регистрация на марки. Ето защо такава проверка трябва да се прави във всеки отделен случай. Всъщност регистрацията на даден знак като марка зависи от специфични, приложими към фактическите обстоятелства на съответния случай критерии, целта на които е да се провери дали спрямо разглеждания знак не е приложимо някое основание за отказ (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 ноември 2012 г. по дело Hartmann/СХВП (Nutriskin Protection Complex), T-415/11, точка 36 и цитираната съдебна практика).

51 В настоящия случай апелативният състав е заключил — след пълна проверка и отчитайки представата на съответните потребители, — че на новогръцки марката, чиято регистрация се иска, очевидно указва естеството и качеството на посочените в заявката за регистрация стоки. Както следва от точки 40—46 по-горе, тази констатация сама по себе си е достатъчна, за да се приеме, че по отношение на разглежданите стоки регистрацията на словния знак „NEO“ като марка на Общността е в разрез с абсолютните основания за отказ по член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009. Ето защо, обратно на твърденията на жалбоподателя, заявката му за регистрация на словния знак „NEO“ като марка на Общността за стоките, посочени в заявката за регистрация, е преценена в съответствие със съдебната практика, въз основа на правилно тълкуване и прилагане на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

52 Следователно, доколкото законосъобразността на обжалваното решение, в частта му относно годността на знака „NEO“ да бъде регистриран като марка на Общността за разглежданите стоки, е установена пряко на основание член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, от цитираната в точка 50 по-горе съдебна практика следва, че тя не може да бъде оспорена просто защото в настоящия случай апелативният състав не следвал практиката на СХВП по вземане на решение.

53 Що се отнася, на второ място, до доводите, изведени от неспазване на практиката по регистрация на националните служби на държавите членки, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика вече извършените в държавите членки регистрации са просто обстоятелства, които, без да имат решаващо значение, могат единствено да бъдат взети предвид за целите на регистрацията на марка на Общността (вж. Решение на Общия съд от 22 май 2012 г. по дело Asa/СХВП — Merck (FEMIFERAL), T-110/11, непубликувано в Сборника, точка 52 и цитираната съдебна практика). Всъщност, доколкото правният режим на марките на

Общността е автономна система, СХВП и евентуално съдът на Съюза не са обвързани от решението, постановено на ниво държава членка, с което се приема, че даден знак е годен да бъде регистриран като национална марка (вж. Решение на Общия съд от 9 юли 2008 г. по дело Reber/СХВП — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, Сборник, стр. II-1927, точка 45 и цитираната съдебна практика).

54 Тъй като в настоящия случай законосъобразността на обжалваното решение, в частта му относно годността на заявения знак да бъде регистриран като марка на Общността за спорните стоки, е установена пряко на основание член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 (вж. точка 51 по-горе), тя не може да бъде оспорена просто защото апелативният състав не следвал практиката на някои национални служби на държавите членки по вземане на решение.

55 Що се отнася, на трето и последно място, до оплакването, изведено от нарушение на член 75 от Регламент № 207/2009, доколкото доводите на апелативния състав били твърде неясни, жалбоподателят по същество упреква апелативния състав за това, че най-общо е посочил, че представката „neo“ означава „нов“ на „поне шест езика на Съюза“. Според жалбоподателя тази констатация не му позволява да вземе решение относно държавите членки, в които може да поиска преобразуване на заявката си за марка на Общността в заявка за национална марка по силата на член 112 и сл. от Регламент № 207/2009. Тъй като жалбоподателят можел да иска преобразуване само в държавите членки, в които основанието за отказ на регистрация от страна на СХВП не било налице, необходим бил подробен анализ на правното положение в различните държави членки. Като не му представил такъв подробен анализ, апелативният състав нарушил член 75 от Регламент № 207/2009.

56 Съгласно член 112, параграф 2, буква б) от Регламент № 207/2009 заявката за марка на Общността или марката на Общността не се преобразува в заявка за национална марка с оглед на защитата в държава членка, където, съгласно решението на СХВП, за заявката или марката на Общността е налице някое от основанията за отказ на регистрация, за отмяна или обявяване на недействителност.

57 Трябва обаче да се напомни, че посочената разпоредба задължава СХВП да се съобрази със съдържанието на това решение единствено ако такова е налице. От друга страна, тази разпоредба не може да дерогира член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, съгласно който абсолютните основания за отказ, залегнали в параграф 1 от същата разпоредба, се прилагат, независимо че тези основания за отказ съществуват само в една част на Съюза. Тълкуването на член 112, параграф 2, буква б) от Регламент № 207/2009 — в смисъл, че апелативният състав, който се произнася по жалба срещу отхвърлянето от проверителя на заявка за регистрация поради описателния характер и липсата на отличителен характер на заявената марка по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № 207/2009, е длъжен да направи подробен анализ на отличителния характер на знака във всички държави членки, дори когато е очевидно, че в съзнанието на съответните потребители и за стоките или услугите, посочени в заявката за регистрация, той има описателен характер на езика на държава членка — обаче би изопачило съдържанието на нормата, предвидена в член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

58 Следователно няма как да се предположи, че член 112, параграф 2, буква б) от Регламент № 207/2009 във връзка с член 75 от цитирания регламент също така има за цел да задължи апелативния състав, който се произнася по жалба срещу отхвърлянето от проверителя на заявка за регистрация поради описателния характер и липсата на отличителен характер на заявената марка в част от Съюза по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, да направи подробен анализ на отличителния характер на знака за услугите или стоките, посочени в заявката, във всички държави членки.

59 Ето защо третото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на член 76 от Регламент № 207/2009

60 С четвъртото правно основание жалбоподателят твърди, че апелативният състав е нарушил член 76 от Регламент № 207/2009, понеже не подкрепил решението си с доказателства за самостоятелното използване в стопанския оборот, по-специално в разглежданата понастоящем сфера на дейност, на означението „neo“ като родово понятие и като дума с хвалебствен и рекламен елемент, и то поне на шест европейски езика. Според него апелативният състав изложил общи и необосновани твърдения, без да провери фактите в настоящия случай.

61 СХВП оспорва доводите на жалбоподателя.

62 Нужно е да се напомни, че макар да е вярно, че съгласно член 76, параграф 1 от Регламент № 207/2009 СХВП трябва служебно да провери релевантните обстоятелства, които биха могли да я доведат до прилагането на абсолютно основание за отказ, предвидено в член 7, параграф 1 от същия регламент, все пак, доколкото жалбоподателят твърди, че заявената марка има отличителен характер, обратно на анализа на СХВП, той трябва да предостави конкретни и подкрепени с доказателства данни, че заявената марка има вътрешноприсъщ отличителен характер или отличителен характер, придобит вследствие на употребата (Решение на Съда от 25 октомври 2007 г. по дело Develey/СХВП, C-238/06 P, Сборник, стр. I-9375, точки 49 и 50).

63 В настоящия случай апелативният състав обосновава извода си за описателния характер и липсата на отличителен характер на марката, чиято регистрация се иска, по-специално с констатацията, че думата „neo“ е отделна дума на новогръцки и означава „нов“ на този език, поради което от знака „NEO“ на новогръцки и що се отнася до стоките, обхванати от заявката за регистрация, съответният потребител би заключил, че въпросният знак навежда на нещо ново, модерно или съответстващо на последните технологични разработки.

64 Както бе отбелязано в точка 35 и сл. по-горе, този извод за описателния характер и липсата на отличителен характер на марката, чиято регистрация се иска, в част от Съюза, е достатъчно основание да се откаже регистрацията съгласно член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

65 Освен това се налага констатацията, че жалбоподателят не е представил конкретни и подкрепени с доказателства данни, че знакът „NEO“ ще може да има отличителен и неописателен характер на новогръцки в съзнанието на съответните потребители, що се отнася до стоките, обхванати от заявката за регистрация.

66 Следователно доводите, изведени от нарушение на принципа на служебна проверка на фактите съгласно член 76 от Регламент № 207/2009, не могат да бъдат приети. Ето защо четвъртото правно основание трябва да се отхвърли.

67 Доколкото първото правно основание, изведено от нарушение на член 64, параграф 1 и на член 59 от Регламент № 207/2009, е основателно, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която марката, чиято регистрация се иска, е обявена за описателна и за изобщо лишена от отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009, що се отнася до услугите, спадащи към клас 39, чиято регистрация е разрешена от проверителя. Доколкото останалите правни основания са неоснователни, жалбата следва да се отхвърли в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

68 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд последният може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. Тъй като в настоящия случай жалбата е уважена само за услугите, чиято регистрация е разрешена от проверителя, всяка страна следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отменя решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 23 февруари 2012 г. (преписка R 1387/2011-1) в частта му относно услугите, спадащи към клас 39 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

Czúcz Labucka Gratsias

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 юли 2013 година.

Подписи